

Arrest

nr. 277 249 van 12 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 mei 2020 wordt Y.E. geboren te Antwerpen. Dit is de dochter van de verzoekster.

De Nederlandse autoriteiten leggen de verzoekster een inreisverbod met Europese dimensie op voor een termijn van twee jaar. Uit de bestreden beslissing (zie *infra*) blijkt dat de verzoekster geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied tot 25 juni 2023.

Op 18 augustus 2021 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van moeder van een minderjarige Belgische burger, met name haar dochter Y.E.

Op 11 februari 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 14 februari 2022. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.08.2021 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): O. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: O. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Er werd een aanvraag gezinshereniging ingediend op 18.08.2021 (bijlage 19ter) als ouder van haar Belgisch minderjarig kind van de genaamde Y. E. (...) (RR: xxx), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten. Zij staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 25.06.2023.

Betrokkene werd door Nederland (NL 0000009287005 0000 01) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd tot respectievelijk 25.06.2023 in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Betrokkene gaf aan dit inreisverbod duidelijk geen gevolg, zij verblijft immers sedert 26.05.2020 ononderbroken in België. Er kan dus niet blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat zij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormeld inreisverbod en dient zij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een Belgisch minderjarig kind, Y. E. (...) (RR: xxx) heeft. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en haar kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en haar kind niet kan volstaan als

rechtvaardiging om aan haar een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de vader van het kind, mijnheer Y. C. (...) (RR: xxx) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding ervan) tijdelijk alleen te dragen, noch kan blijken dat hij in mindere mate banden zou onderhouden met zijn tweejarige dochter dan betrokkene. Uit het dossier blijkt dat mijnheer Y. (...) ononderbroken in België heeft gewoond sedert 1995 en Belg is sedert 27.06.2002. Het kind heeft diens gevolg eveneens de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene's aanwezigheid in België ontoontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. Het kind is nog dermate jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat het zich makkelijk aan nieuwe – tijdelijke – omstandigheden zal kunnen aanpassen. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, er is ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) in België waar mijnheer Y. (...) evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om de kinderen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Voorts blijkt uit niets dat betrokkene, de vader van het kind of het kind zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat betrokkene of de vader van het kind niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Uit het dossier blijkt dat betrokkene samenwonend is met de vader van haar kind sedert 18.08.2021. Er is nooit eerder een aanvraag gezinshereniging ingediend. Het gezinsleven is pas ontstaan na het in voege gaan van het voormelde inreisverbod. Het Hof benadrukt bovendien in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie zij afhankelijk is. In casu is dergelijke situatie niet het geval.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien zij op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds onder een inreisverbod staat van de Nederlandse autoriteiten, én gezien zij heden nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Nederlandse autoriteiten en zij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"

Op 28 maart 2022 dient de verzoekster nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van moeder van een minderjarige Belgische burger, met name haar dochter Y.E.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

De verzoekster heeft tijdig een synthesesamenvatting ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie op:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep. Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 28 maart 2022 een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, tevens op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en eveneens in functie van de minderjarige dochter Y. E. (...), van Belgische nationaliteit (zie bijlage). Gelet op het feit dat verzoekende partij opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, toont zij niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het indienen van de huidige vordering.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, heeft verzoekende partij uitdrukkelijk haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen, haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerder aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 11 februari 2022 kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoekster geen bijkomend nut meer verschaffen.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het ingediende beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang onontvankelijk is.”

3.2. In de syntheseseminarie repliceert de verzoekster als volgt:

“Verzoekster heeft een actueel belang bij het indienen van dit beroep. Zij woont samen met een Unie burger met wie zij gezin vormt en samenwoont in België en met wie zij een kind heeft.

Verzoeker verwijst naar een Arrest van de Raad van State nr. 235.598 dd. 9 augustus 2016 dat stelde als volgt :

" zonder dat het nodig is te bepalen of het inreisverbod, een obstakel vormt voor het erkennen van het recht op verblijf als familielid van een Belg, volstaat het erop te wijzen dat het inreisverbod niet inhoudt dat de verwerende partij (nota : in casu de vreemdeling) de mogelijkheid wordt ontnomen om te verzoeken tot erkenning van een dergelijk recht. De verwerende partij begaat geen onwettigheid door te vragen naar de erkenning van een recht op verblijf omwille van het enige motief dat ze er niet de titularis

van is. Bijgevolg kan haar belang om een dergelijke beslissing te betwisten niet als onwettig beoordeeld worden omwille van de reden dat de verwerende partij niet het recht zou hebben op het verblijf waarom ze verzoekt "

In haar nota met opmerkingen dd 13 april 2022 stelt de verwerende partij dat het verzoek onontvankelijk is wegens gebreke aan belang in hoofde van verzoekende partij.

Verzoekster heeft inderdaad op 28 maart 2022 een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend.

Derhalve kan volgens de verwerende partij de eventuele vernietiging van de beslissing dd 11 februari 2022, waartegen het beroep gericht is, slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij en dat zij dit evenwel hoe dan ook verplicht is omdat verzoekster een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend heeft.

Doch in casu ligt niet de beoordeling van de voorwaarden van art 40 ter voor, doch wel de motivatie van DVZ dat verzoekster niet voldoet aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied omdat er voor haar een inreisverbod werd genomen door de Nederlandse autoriteiten.

Verzoekster heeft nog steeds belang bij de beoordeling van dit standpunt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om reden dat, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, de Dienst Vreemdelingenzaken bij elke verdere beslissing rekening zal moeten houden met het dispositief van het tussen te komen Arrest van uw Raad mbt het inreisverbod.

Verzoekster meent dan ook dat zij nog steeds belang heeft bij de behandeling van het onderhavige beroep.

Verzoekster verwijst verder naar de motivatie van haar verzoekschrift in beroep , die in onderhavige nota hernomen wordt."

3.3. Beoordeling

De Raad stelt samen met de verzoekster vast dat de bestreden beslissing de weigering inhoudt van een aanvraag met het oog op de gezinshereniging, waarbij echter de wettelijke voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zelve niet inhoudelijk werden onderzocht omdat de verzoekster onderworpen is aan een inreisverbod. In dit verband wordt in de bestreden akte volgt gemotiveerd: *"Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden. (...) Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien zij op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds onder een inreisverbod staat van de Nederlandse autoriteiten, én gezien zij heden nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Nederlandse autoriteiten en zij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf".*

De omstandigheid dat de verzoekster inmiddels op 28 maart 2022 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon heeft ingediend, volstaat in deze omstandigheden niet om haar het belang te onzeggen bij het thans voorliggende beroep. De verzoekster brengt immers een betwisting naar voor omtrent de beoordeling dat het inreisverbod haar daadwerkelijk kan worden tegengeworpen. Vermits het inreisverbod nog niet is verstreken, kan niet *a priori* worden uitgesloten dat de verweerder in het kader van de tweede aanvraag gezinshereniging een soortgelijke beslissing neemt. De verzoekster vermag met een gebeurlijke nietigverklaring van de aanvankelijk bestreden beslissing dan ook te betrachten dat alsnog een voor haar gunstige beslissing betreffende haar oorspronkelijke aanvraag wordt genomen (RvS 31 januari 2017, nr. 237.728, *a fortiori*).

De exceptie wordt bijgevolg verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In de syntheseseminarie weerhouet de verzoekster in een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van "03/07/1991" betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt in de syntheseseminarie als volgt verwoord:

"Verzoekster vroeg de gezinshereniging aan op 18/08/2021 als ouder van haar Belgisch minderjarig kind in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bijlage 19ter werd afgeleverd op 18/08/2021

Op 11/02/2022 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 ; het verblijfsrecht wordt geweigerd en de AI wordt ingetrokken.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat er naast de voorwaarden van art 40 ter ook nog aan andere voorwaarden moet voldaan worden ; enerzijds mag er op naam van verzoekster geen inreisverbod gelden.

De gemachtigde stelt vast dat er voor verzoekster een inreisverbod werd genomen door de Nederlandse autoriteiten ; dat nog geldt tot 25/06/2023.

Dat verzoekster, aldus niet voldoet aan het aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied.

Verzoekster verwijst naar artikel 43 VW dat bepaalt dat de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden enkel mogen geweigerd worden als zij ene gevaar vormen voor de openbare orde.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris is nagegaan of het gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of hieromtrent gemotiveerd heeft.

Geen enkel wetsartikel van de Vreemdelingenwet noch van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat de aanvraag voor een verblijfskaart " als ander familielid " moet geweigerd worden wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod.

De bestreden beslissing kan niet gevolgd worden, waar ze als motivering stelt om te beslissen tot de weigering en de intrekking van de AI, dat niet blijkt dat verzoekster het inreisverbod heeft gerespecteerd noch dat zij de opheffing van het inreisverbod bekomen heeft (in casu wss overeenkomstig de Nederlandse wetgeving)

Dat deze voorwaarden echter niet gesteld worden onder de voorwaarden van art 40bis-ter VW voor het indienen van een aanvraag voor en verblijfskaart.

Verzoekster verwijst ook naar het Arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 nr. C-82/16; dat oa. zegt :

" Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of te dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd.

Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen de genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

Verzoekster verwijst tevens naar het Arrest van uw Raad nr 217.642 van 28 februari 2019 inzake RvV 196833/II , waarbij duidelijk werd verwezen naar het Arrest van het Hof van Justitie dd 8 mei 2018 in de zaak K.A. ea t. Belgische Staat, waarin het Hof zich heeft gebogen over de onderhavige kwestie omtrent de verhouding tussen een definitief inreisverbod en een later ingediende aanvraag tot gezinshereniging en duidelijk tot het besluit kwam dat de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan is van de lidstaat in kwestie, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

Artikel 5 van richtlijn 2008/115 EU verzet zich tegen de nationale praktijk op grond waarvan ten aanzien van een derdelander tegen wie reeds een terugkeerbesluit met een daaraan gekoppeld inreisverbod is uitgevaardigd dat nog geldig is, een terugkeerbesluit wordt vastgesteld zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met de aspecten van zijn gezins- en familielevens, waaronder met name het belang van het minderjarig kind, dat is vermeld in een verblijfsaanvraag met het oog op de gezinshereniging die na de vaststelling van een dergelijk inreisverbod is ingediend, behalve wanneer de betrokkene die aspecten reeds had kunnen aanvoeren.

Artikel 20 VWEU verzet zich tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger , die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander ene inreisverbod is uitgevaardigd , zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Verzoekster voert aan dat art 43 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een aanvraag van een familielid van een burger van de unie en hun familieleden enkel mag geweigerd worden als de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt op gewezen dat geen enkele bepaling in de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan worden geweigerd omdat betrokken familielid voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod. Het feit dat verzoekster SIS-geseind werd kan niet worden opgeworpen als motief om de aanvraag van een verblijfskaart van ene burger van de Unie niet in behandeling te nemen.

Verder stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris in de beslissing waartegen huidig beroep dat het hebben van een minderjarig kind, Y. E. (...), niet automatisch recht op .verblijf geeft. Dat moet beoordeeld worden of de afhankelijkheidsrelatie, die bestaat tussen verzoekster en haar kind kan rechtvaardigen dat aan verzoekster een afleid verblijfsrecht moet worden toegekend.

Zonder enige verder nazicht dan wel bevraging, stelt de gemachtigde vervolgens dat er in het dossier van verzoekster " geen concrete elementen voorliggen dat er sprake is van de vereiste afhankelijkheidsrelatie"

Uit lezing van de beslissing dd 11/02/2022 kunnen we niet anders dan besluiten dan dat de gemachtigde in niet mis te verstane taal stelt dat het jonge kind van verzoekster, Y. E. (...), geboren op 10/05/2020 - thans bijna 2 jaar - geen moederfiguur nodig heeft en zonder enig probleem voor zijn evenwichtige ontwikkeling door de vader alleen kan opgevoed worden , die dan maar een beroep moet doen " op allerhande ondersteuning (van medische tot opvang) in België "

In deze beslissing wordt niet alleen geen rekening gehouden met het rechtmatig belang van het kind om te kunnen opgroeien in een gezin maar wordt daarbovenop als boodschap meegegeven dat het hebben van een moederfiguur geen betekenis heeft.

Deze beslissing druist tevens in tegen het IVRK; tegen art 22bis van de Grondwet waaruit volgt dat het belang van kind de eerste overweging moet zijn in alle beslissingen die ook kinderen aangaan.

Verzoekster werd inderdaad volkomen verrast door deze motiveringsgrond van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Zij werd immers nooit op de hoogte gesteld van het gegeven dat zij zich diende te beroepen op een afgeleid verblijfsrecht en dat zij in dit kader een afhankelijkheidsrelatie diende aan te tonen.

Bij de aanvraag gezinshereniging dd 18/08/2021 heeft zij voldaan aan al de voorwaarden gesteld bij art 40ter en 41 VW dd. 15/12/1980.

Het tegendeel wordt niet gesteld in de bestreden beslissing.

Indien bijkomende elementen nodig waren om de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op een volledige en juiste manier te kunnen beoordelen; had de betrokken overheidsdienst — de DVZ ; zij het via de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen — minstens de nodige informatie moeten meedelen aan verzoeker zodat hij in de gelegenheid was om de nodige elementen en bewijsstukken aan te leveren.

Door dit niet te doen, bleef het dossier van verzoekster onvolledig.

De Staatssecretaris is evenwel verplicht in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing. Deze motieven moeten afdoende zijn;

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid zijn vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en de juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat hij met kennis van zaken kan beslissen.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in zijn beslissing dd 11/02/2022 ivm de beoordeling van een eventueel afgeleid verblijfsrecht op basis van een afhankelijkheidsrelatie gewoonweg " uit het administratief dossier blijkt nergens dat de vader van het kind, mijnheer Y. C. (...) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg tijdelijk alleen te dragen, noch kan blijken dat hij in mindere mate banden zou onderhouden met zijn tweejarige dochter dan betrokkene "

*Uiteraard was er in het dossier geen enkel element terug te vinden over de hechte band tussen verzoekster en haar kind noch een reden terug te vinden waarom verzoekster niet zou kunnen gescheiden worden van haar kind. (wie had überhaupt gedacht dat men het tegendeel zou beweren)
Verzoeker wist niet dat deze informatie gevraagd werd.*

Indien aan de rechtsonderhorigen geen enkele informatie wordt meegedeeld of geen enkele vraag wordt gesteld naar mededeling van bijkomende informatie die noodzakelijk is voor een juiste beoordeling van hun aanvraag, handelt de overheid onzorgvuldig en bereid zij haar dossier onzorgvuldig voor.

Het kan verzoekster niet 'verweten worden dat zij deze informatie niet meedeelde ; nu de vraag tot mededeling niet volgt uit de toepasselijke wetgeving ; doch de gehanteerde beoordelingsgronden enkel volgen uit rechtspraak dan wel bepalingen, waarvan verzoeker normaliter geen kennis heeft.

De zorgvuldigheidsnorm houdt in dat het bestuur de beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Aan de overheid wordt hiermee een zekere actieve rol toebedeeld om alle nodige informatie te vergaren en om minstens bijkomende informatie op te vragen aan de rechtsonderhorige; zeker waar blijkt dat de rechtsonderhorige niet op de hoogte kon zijn dat bepaalde noodzakelijke informatie moest meegedeeld worden.

Verzoekster had inzake bijkomende informatie over de afhankelijkheidsrelatie kunnen meedelen. Zij had kunnen meedelen dat zij instaat voor de dagdagelijkse oppas en opvoeding van het kind ; terwijl de vader zijn activiteiten allerhande buitenhuis heeft; dar diens uren buitenhuis niet steeds compatibel zijn met deze van de reguliere kinderopvang; dat het kind zeer gehecht is aan zijn moeder en een plotse scheiding voor langere duur (eventueel tot 25/06/2023) voor een kind van twee jaar onomkeerbare gevolgen heeft Wegens onvoldoende voorbereiding van het dossier, kon de gemachtigde geen rekening houden met alle concrete elementen van het dossier en kwam hij tot een onredelijk en onevenredige beslissing.

Dit middel is gegrond.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 werd geschonden.

Het zorgvuldigheidsprincipe en het redelijkheidsprincipe en evenredigheidsprincipe werden geschonden."

4.2. In de nota met opmerkingen repliceerde de verweerder als volgt op het verzoekschrift:

“Voor zover de verzoekende partij inhoudelijk kritiek levert op de bestreden beslissing en aldus een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, blijkt dat deze kritiek niet gegrond is. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaan vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, volstaat niet om tot de vernietiging van de bestreden beslissingen te leiden. De verzoekende partij brengt verder geen argumenten aan waarmee zij zou kunnen aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot bovenstaand oordeel is gekomen. De verzoekende partij brengt met haar bloot betoog de bestreden beslissingen dan ook niet aan het wankelen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.”

4.3. Beoordeling

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Op 18 augustus 2021 diende de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van moeder van een minderjarige Belgische burger, met name haar dochter Y.E. en dit op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Door middel van de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd omdat de verzoekster nog steeds onderworpen is aan een inreisverbod en omdat er tussen de verzoekster en haar minderjarig Belgisch kind enerzijds en tussen de verzoekster en haar echtgenoot anderzijds geen dusdanige afhankelijkheidsrelatie wordt aangetoond waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen op grond van artikel 20 van het VWEU, zoals gesteld in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) in de zaak K. A. e.a. (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16). De verweerder heeft, in verwijzing naar het voornoemde arrest K. A. e.a., geoordeeld dat de verzoekster België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen en dat uit niets blijkt dat dit het minderjarig kind ertoe zou dwingen om haar te vergezellen en het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Het Hof heeft in het arrest K. A. e.a. gesteld dat “de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet (kan) weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.” Volgens het Hof dient de bevoegde nationale autoriteit “dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 van het VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.” (HvJ 8 mei 2018, K. A. e.a., C-82/16, punt 57).

Hieruit kan worden afgeleid dat artikel 20 van het VWEU enkel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet in aanmerking wordt genomen (en dus dat een verblijfsrecht niet wordt erkend) wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit is gebleken dat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het EU-grondgebied in zijn geheel te verlaten.

In het voormelde arrest *K.A.* heeft het Hof een aantal richtsnoeren meegegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is, zoals *in casu* (HvJ 8 mei 2018, *K.A. e.a.*, nr. C-82/16, §§ 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf toe te kennen op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet wordt bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven, maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouderderdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen, moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor. Deze richtsnoeren werden recent nog door het Hof bevestigd en zij werden verder gespecificeerd in het arrest *Subdelegación del Gobierno en Toledo* van 5 mei 2022 in de zaak C-451/19.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een Belgisch minderjarig kind, Y. E. (...) (RR: xxx) heeft. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en haar kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en haar kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de vader van het kind, mijnheer Y. C. (...) (RR: xxx) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding ervan) tijdelijk alleen te dragen, noch kan blijken dat hij in mindere mate banden zou onderhouden met zijn tweejarige dochter dan betrokkene. Uit het dossier blijkt dat mijnheer Y. (...) ononderbroken in België heeft gewoond sedert 1995 en Belg is sedert 27.06.2002. Het kind heeft diensgevolg eveneens de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes aanwezigheid in België ontoontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. Het kind is nog dermate jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat het zich makkelijk aan nieuwe – tijdelijke – omstandigheden zal kunnen aanpassen. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, er is ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) in België waar mijnheer Y. (...) evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om de kinderen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Voorts blijkt uit niets dat betrokkene, de vader van het kind of het kind zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat

betrokkene of de vader van het kind niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Uit het dossier blijkt dat betrokkene samenwonend is met de vader van haar kind sedert 18.08.2021. Er is nooit eerder een aanvraag gezinshereniging ingediend. Het gezinsleven is pas ontstaan na het in voege gaan van het voormelde inreisverbod. Het Hof benadrukt bovendien in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie zij afhankelijk is. In casu is dergelijke situatie niet het geval.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden."

De verzoekster betoogt dat zij volkomen verrast werd door de weigeringsgrond die de verweerder hanteert. Zij benadrukt dat zij nooit op de hoogte werd gesteld van het gegeven dat zij zich diende te beroepen op een afgeleid verblijfsrecht en dat zij in dit kader een afhankelijkheidsrelatie diende aan te tonen. De verzoekster voert aan dat zij bij de aanvraag gezinshereniging van 18 augustus 2021 heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Indien bijkomende elementen nodig waren om haar aanvraag gezinshereniging op een volledige en juiste manier te kunnen beoordelen, dan diende de verweerder dit volgens de verzoekster mee te delen zodat zij in de gelegenheid was om de nodige elementen en bewijsstukken aan te leveren. De verzoekster merkt op dat er uiteraard in haar dossier geen element terug te vinden is over de hechte band tussen haar en haar kind, noch een reden waarom zij niet zou kunnen worden gescheiden van haar kind, aangezien zij niet wist dat deze informatie gevraagd werd en zij niet had verwacht dat het bestuur het tegendeel zou beweren. De verzoekster betoogt dat haar niet kan worden verweten dat zij deze informatie niet meedeelde, nu de vraag tot mededeling niet volgt uit de toepasselijke wetgeving, maar enkel volgt uit rechtspraak waar de verzoekster geen kennis van heeft. Zij benadrukt nogmaals dat de overheid de nodige informatie moet vergaren en om bijkomende informatie moet vragen, zeker wanneer blijkt dat de rechtsonderhorige niet op de hoogte kon zijn dat bepaalde noodzakelijke informatie moest meegedeeld worden. De verzoekster geeft nog mee dat zij de volgende, bijkomende informatie over de afhankelijkheidsrelatie had kunnen meedelen: zij staat in voor de dagdagelijkse oppas en opvoeding van het kind terwijl de vader allerhande activiteiten buitenshuis heeft, de uren buitenshuis van de vader zijn niet steeds compatibel met de openingsuren van de reguliere kinderopvang, het kind is zeer gehecht aan haar en een plotse scheiding voor langere duur (eventueel tot 25 juni 2023) kan voor een kind van twee jaar onomkeerbare gevolgen hebben. De verzoekster besluit dat de verweerder door een gebrekkige voorbereiding van het dossier tot een onredelijke beslissing kwam.

De Raad stelt vast dat de verweerder of diens diensten de verzoekster voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing inderdaad niet hebben verzocht om stukken aan te brengen waaruit kan blijken dat haar kind zich tegenover haar in een zodanige afhankelijkheidssituatie bevindt dat het gegeven dat zij niet tot een verblijf in het Rijk wordt toegelaten tot gevolg heeft dat ook haar Belgisch kind de Europese Unie in zijn geheel dient te verlaten. De stukken van het administratief dossier geven er op geen enkele wijze blijk van dat de verzoekster in het kader van de voorliggende aanvraag door het bestuur werd gewezen op het belang van het aantonen van een dergelijke afhankelijkheidsband.

Op 18 augustus 2021 diende de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van moeder van een minderjarige Belgische burger, met name haar dochter Y.E. De verzoekster werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Op deze bijlage 19ter wordt na de opsomming van de identiteitsgegevens het volgende vermeld:

"Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

Ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam [...]

De betrokkene heeft zich bij het gemeentebestuur aangeboden om een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen in zijn hoedanigheid van vader of moeder van een minderjarige Belgische burger, met name van Y. E. (...), xxx

De bloed- of aanverwantschapsband werd bewezen door middel van de geboorteakte.

(x) Hij / zij heeft daarenboven de volgende documenten overgelegd: geboorteakte (minderjarig) kind, indien nodig met legalisatie/apostille en vertaling

Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde. De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 18/02/2022, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem/ haar kan worden betekend.

Deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan een aan de betrokkene werd afgegeven."

Hieruit blijkt niet dat de verzoekster werd verzocht om bijkomende stukken bij te brengen die zouden aantonen dat haar kind zich tegenover haar in een zodanige afhankelijkheidssituatie bevindt dat het gegeven dat de verzoekster niet tot een verblijf in het Rijk wordt toegelaten tot gevolg heeft dat ook haar Belgisch kind de Europese Unie in haar geheel dient te verlaten. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster op een later tijdstip werd uitgenodigd om bijkomende stukken in dit verband bij te brengen. De verzoekster voert ook terecht aan dat er geen wets- of reglementaire bepaling is die voorziet dat een vreemdeling die, in functie van een minderjarig Belgisch kind, een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient aan dergelijke voorwaarde dient te voldoen.

Een dergelijke vereiste is niet opgenomen in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en kan ook niet worden gelezen in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verweerder motiveert zijn beslissing dus door te verwijzen naar rechtspraak van het Hof. Er dan dient dan ook te worden vastgesteld dat hij de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid. De gemachtigde heeft immers vastgesteld dat "(n)ergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes aanwezigheid in België ontoontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België" en "Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de vader van het kind, mijnheer Y. C. (...) (RR: xxx) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding ervan) tijdelijk alleen te dragen, noch kan blijken dat hij in mindere mate banden zou onderhouden met zijn tweejarige dochter dan betrokkene" en "uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten" (eigen onderlijning). De verweerder heeft echter geen initiatief genomen om hieromtrent informatie te verzamelen of de verzoekster uit te nodigen dergelijke stukken – waarvan nergens in de bestaande nationale wetgeving is voorzien dat zij moeten worden aangebracht en waaromtrent het de verzoekster dus niet kan worden verweten dat zij ze niet op eigen initiatief aanbracht – voor te leggen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

De Raad benadrukt dat hij geen feitenrechter is en hij dus niet de bevoegdheid heeft om zich in de plaats van het bestuur inhoudelijk uit te spreken over verzoeksters verblijfsaanspraken.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande. De verweerder beperkt zich tot algemene overwegingen waarbij niet op concrete wijze wordt ingegaan op de specifieke kritiek in het hierboven gegrond bevonden middelenonderdeel.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

5. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE